

வசந்தம்

சிறுநிதழ்

கிருஷ்ணர்த்தி ஃபவுண்டேஷன் இந்தியா

பிப்ரவரி 2002

இதழ் 9

இதயத்தின் எளிமை

ஜே. கிருஷ்ணர்த்தி

மேகக் கூட்டமின்றி ஆகாயம் மிகத் தெளிவாக இருந்தது. தமது அகண்ட இறக்கைகளை லேசாக அசைத்தபடி, பள்ளத்தாக்குகளின் இடையே பறக்கும் பெரிய பறவைகளோ, அல்லது நகர்ந்து செல்லும் மேகக் கூட்டங்களோ தென்படவில்லை. மரங்களின் சிறு அசைவு கூட காணப்படவில்லை. மலைகளின் மடிப்புகளில் நிழல்களின் திரட்சி நிறைந்திருந்தது. ஆர்வமும் கவனமும் நிறைந்த மான் ஒன்று நாம் அருகே வருவதைக் கவனித்தவுடன் மின்னலெனப் பாய்ந்தோடியது. ஒளிர்விடும் கண்களும், மண்ணைப்போன்ற நிறத்தைக் கொண்டதுமான ஒரு தேரை ஒரு புதரின் அடியில் சிறு அசைவு கூட இல்லாமல் இருந்தது. அந்திவானில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் பின்னணியில், மேற்குப் புறத்து மலைகள் தெளிவான விளிம்புகளுடன் காட்சியளித்தது. தொலை தூரத்தே நாம் இருக்கும் பகுதிக்குக் கீழே ஒரு பெரிய வீடு காணப்பட்டது. அந்த வீட்டில் ஒரு நீச்சல் குளமும் அதில் சிலர் நீந்திக் கொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது. அந்த வீட்டைச் சுற்றி அழகிய தோட்டம் அமைக்கப் பெற்றிருந்தது. தனியாகவும் செழிப்பாகவும் காணப்பட்ட அந்த வீடு செல்வந்தர்களுக்கே உரித்தான சூழலுடன் விளங்கியது. இதற்கும் சற்று அப்பால் கீழே, புழுதிச் சாலையின் அருகே, ஒரு வறண்ட நிலத்தின் மத்தியில் ஒரு சிறு குடிசை காணப்பட்டது. அத்தனை தூரத்திலிருந்தும் கூட வறுமை, அழுக்கடைந்த தோற்றம், மிதமிஞ்சிய உடல் உழைப்பு இவைகள் கண்கூடாக அக்குடிசையில் காட்சி அளித்தன. உயரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அப்படியொன்றும் இந்த இரண்டு இடங்களும் ஒன்றுக்கொன்று தொலை தூரத்தில் இல்லை தான்; அழகின்மையும்

அழகுச் செழிப்பும் ஒன்றையொன்று தொட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தன.

உடைமைகளில் எளிமை என்பதை விட இதயத்தின் எளிமை என்பது மிகவும் முக்கியத்துவமும் கருத்தாழமும் வாய்ந்ததாகும். 'இருப்பது போதும்' என்று பொருட்களின் மேல் பற்று இல்லாமல் இருப்பது என்பது மிகவும் எளிதானதாகும். செளகரியங்களைத் துறப்பது, புகைபிடித்தல் போன்ற சில பழக்கங்களை விட்டு விடுவது என்பன வெவ்வேறு எளிமையான உள் உணர்வைக் குறிப்பதல்ல. செளகரியங்கள், கவனச் சிதறல்கள், நாகரீக உடைகள் என்ற இவற்றில் அமிழ்ந்து கிடக்கும் உலகில் - வெறும் கௌபீனத்தைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்வது ஒருவனை சுதந்திரமான மனிதனாகச் செய்யாது.

உலகையும், வெளிப்படையான அதன் வழிமுறைகளையும் துறந்த மனிதனும் பல உள் மன ஆசைகளாலும், தாபங்களாலும் வாட்டி வதைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்; துறவியின் உடைகளை அவன் உடுத்தியிருந்தாலும் கூட உண்மையான மன அமைதி என்பதை அவன் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவனது கண்கள் முடிவில்லாது தேடியலைந்து கொண்டே இருந்தன. அவன் மனமோ அவனது நம்பிக்கைகளாலும் சந்தேகங்களாலும் சிதைக்கப்பட்டிருந்தன. புறத்தே நீங்கள், கட்டுப்பாடு, ஒழுக்கம், துறவு என்றும் படிப்படியாக முன்னேற்றப் பாதை வகுத்து - இறுதி நிலையை அடைய விழைந்து செயல்படுகிறீர்கள். ஒழுக்க நெறி முறைகளை அளவுகோலாகக் கொண்டு

வாழ்க்கைவாழ்வுகளை

அன்புள்ள வாசகர்களே,

ஜே. கிருஷ்ணர்த்தியின் வாழ்க்கைப் போதனைகளிலிருந்து புதிய சில பகுதிகளை தமிழ் அன்பர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

1909 ஆம் ஆண்டு, பிரம்ம ஞான சபையின் (Theosophical Society) தலைவர்கள், சிறுவராக இருந்த ஜே. கிருஷ்ணர்த்தியைத் தேர்ந்தெடுத்து, பின்பு எதிர்காலத்தில் அவரே உலகிற்கு வழிகாட்டும் குருவாக மலருவார் என்று அறிவித்தார்கள். கிருஷ்ணர்த்தி இந்தப் பொறுப்பை ஆற்ற ஏதுவாக அவரை மிகுந்த கவனத்துடன் வளர்த்தார்கள். அவரது போதனைகள் உலகம் முழுவதும் எளிமையான,

ஆனால் அற்புத மொழிப் பாங்கில் சென்றடைய ஏதுவான கல்விப் பயிற்சியை அவர் பெறுவதில், பிரம்ம ஞான சபைத் தலைவர்கள் கவனமாக இருந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் கிருஷ்ணர்த்திக்கு ஆங்கில மொழியில் நன்கு பேசவும், எழுதவும், பொது மக்களிடையே சொற்பொழிவுகள் ஆற்றவும் பயில்வித்தார்கள். அதில் இருந்து 1950 ஆம் ஆண்டின் துவக்கம் வரை, அவருடைய போதனைகள் அநேகமாக பொதுச் சொற்பொழிவுகளாக அளிக்கப்பட்டு வந்தன.

கிருஷ்ணர்த்தியின் நெருங்கிய நண்பரும் உலகப் புகழ் பெற்ற கதாசிரியரும், அறிஞருமான ஆல்டஸ் ஹக்ஸ்லி தான் கிருஷ்ணர்த்தியை (3ஆம் பக்கம் பார்க்க)

உங்களது அக முன்னேற்றப் பயணத்தை அளவிடுகிறீர்கள். நீங்கள் எதையெல்லாம் துறந்தீர்கள் என்றும் உங்கள் நடத்தையில் எவ்வளவு கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கிறீர்கள் என்றும் எவ்வளவு பொறுமையாக அன்புள்ளம் கொண்டவராக இருக்கிறீர்கள் என்றும் கணக்கிட்டு உங்களது அக முன்னேற்றத்தை (inner progress) மதிப்பு இட்டுக் கொள்கிறீர்கள். மனத்தை ஒரு முனைப்படுத்தல் (concentration) எனும் கலையை கற்றுக் கொள்கிறீர்கள்—எங்காவது அடர்ந்த வளத்தின் நடுவே உள்ள மடாலயத்திலோ அல்லது இருண்ட அறையிலோ தியானம் செய்து ஒதுங்கி விடுகிறீர்கள். உங்களது நாட்களை பிரார்த்தனையிலும் உள் மனதை 'கவனித்தலிலும்' செலவிடுகிறீர்கள். புறத்தே நீங்கள், இத்தகைய சிந்தனைவயப்பட்ட, கணக்கிடப்பட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டு, உங்கள் வாழ்க்கையை எளிமையானதாக ஆக்கிக் கொண்டு, இந்த உலக வாழ்க்கையில் கிடைக்காத அந்தப் பேரானந்த நிலையை அடையப் போவதாய் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் இந்த பேரானந்த நிலையான 'உண்மை நிலை' (Reality) புற அளவிலான கட்டுப்பாடுகளாலும், உறுதிப்பாடுகளாலும் அடையக் கூடிய ஒன்றா? செளகரியங்களை ஒதுக்குவதும், புற அளவிலான எளிமையும் தேவைதான் என்றாலும் இவை மட்டுமே 'உண்மை நிலைக்கான' வாசற்கதவுகளைத் திறந்திடுமா? செளகரியங்களுக்காகவும்,

லௌகீக வெற்றிக்காகவும் எப்போதும் முனைந்துகொண்டே இருப்பது மனத்தையும் இதயத்தையும் பாரத்திற்குள்ளாகி விடுகிறது. உண்மையான முன்னேற்றப் பயணத்திற்கு மனமும் இதயமும் பாரமில்லாமல் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும். ஆயினும் நாம் ஏன் புற அளவிலான அடையாளங்களிலேயே முழுகி விடுகிறோம்? உள் தாகத்தை, உந்தலை, புற அளவில் வெளிப்படுத்துவதில் நாம் ஏன் அபரிமித ஆர்வம் காட்டுகிறோம்? நாம் போலியான வாழ்க்கை வாழ்ந்து விடுவோம் என்கிற பயமா? மற்றவர்கள் என்ன

இவ்வாறு நான் மாற வேண்டும் என்பது குறித்த ஆசையே தமது சிக்கல்களின் துவக்கம்

கூறுவார்களோ என்ற அச்சமா? நமது நேர்மைநிலையை, சீரிய நிலையைப் பற்றி நம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள ஏன் முயல்கிறோம்? நிச்சயமான, தடங்கலில்லாத பாதுகாப்பு நிலையை விரும்பும் ஆசையும், 'இப்படி நான் மாற வேண்டும்' என்பது குறித்த தன்னைப் பற்றிய முக்கியத்துவத்தைக் குறித்துத் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளலுமே இந்தப் பிரச்சனையின் மமாக உள்ளது அல்லவா?

“இவ்வாறு நான் மாற வேண்டும்” என்பது குறித்த ஆசையே தமது சிக்கல்களின் துவக்கம். அதிகரித்துக் கொண்டே போகும் - “இப்படி மாற

வேண்டும்”—என்கிற ஆசையால் உந்தப்பட்டு, அகத்தேயும் புறத்தேயும் நாம் பலவற்றைச் சேர்க்கிறோம், துறக்கிறோம், வளரச் செய்கிறோம் அல்லது மறுக்கிறோம்—‘காலம்’ அனைத்தையும் கவர்ந்து கொண்டு விடுகிறது என்பதைப் பார்க்கும் நாம் ‘காலமற்ற’ ஒன்றைப் பற்றிக் கொள்ள முயல்கிறோம். இவ்வாறான ‘இப்படி மாற வேண்டும்’ (அடைய வேண்டும்) என்கிற போராட்டம் பற்றுடனிருந்தலோ அல்லது பற்றற்று இருந்தலோ போன்ற தான புற அளவிலான எந்தவொரு ஒழுக்கம் அல்லது பின்பற்றலினாலோ தீர்க்கப்பட முடியாத ஒன்றாகும். ஆனால் இந்தப் போராட்டத்தின் அடிப்படையை, லத்தை, உண்மையாகப் புரிந்து கொண்டால், இயல்பான, யதேச்சையான—லௌகீக அல்லது உள் மனச் சேகரிப்புக்களிலிருந்தும் முரண்பாடுகளினின்றும் விடுபட்டதான ஒரு சுதந்திர நிலை நம்முள் மலரும். “பேரானந்த உண்மை நிலை” என்பது வெளிப்பற்று இல்லாமல் இருப்பதால் அடையப் பெறுவது அன்று; அது நமது மனத்தின் எந்த முயற்சியாலும் அடைய முடியாதது. நமது எல்லா வழிமுறைகளும் குறிக்கோள்களும் நமது பற்று நிலையின் அடையாளங்களே ஆகும். பேரானந்த உண்மைநிலை நம்முள் மலர்வதற்கு இவையனைத்தும் நம்முள் முடிவடைய வேண்டும் (Commentaries on Living First Series, Chapter 14).

வீண்பேச்சும் கவலையும்

கவலையும், வீண்பேச்சும் எவ்வளவு விநோதமான ஒற்றுமையுடன் விளங்குகிறது பாருங்கள். ஓய்வில்லாத சலனம் கொண்ட மனத்தின் வெளிப்பாடுகளே இவை. ஓய்வில்லாத சலனம் கொண்ட மனத்திற்கு அதன் வெளிப்பாடுகளும், செயல்பாடுகளும் கோர்வையாக இல்லாமல் மாறிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். எதிலாவது மனம் ஈடுபட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அதிகரித்துக் கொண்டே போகும் உணர்ச்சித் ததும்பல்களும் மாறிக் கொண்டேயிருக்கும் ஈடுபாடுகளும் இத்தகைய மனத்திற்கு அவசியம் தேவையாய் உள்ளது. வீண்பேச்சு, ஊர் வம்பு மேற்கூறியவற்றைக் கொண்டுள்ளன.

வீண்பேச்சு, ஊர் வம்பு என்பது—தீவிர ஊக்கம், தீவிர தாகம் என்ற

உணர்வுகளுக்கு எதிர்மறையானவையாகும். மற்றவர்களைக் குறித்து உயர்வாகவோ அல்லது கெட்ட எண்ணத்துடன் தாழ்வாகவோ பேசுவது என்பது தனது உண்மையான மனநிலையை எதிர்கொள்ளாமல் தப்பிக்க முயலும் செயலாகும். இந்த முயற்சியே ஓய்வில்லா மனச் சலனத்திற்கு காரணம். உண்மை நிலையிலிருந்து தப்பித்தல், விலக்தல் என்பது இயல்பாகவே ஓய்வில்லாத மனச்சலனமாக அமைகின்றது. பெரும் பாலானவர்களுக்கு மற்றவர்களுடைய விவகாரங்களில் நாட்டம் கொள்வது, தலையிடுவது என்பதே வாழ்க்கை முறையாக உள்ளது. எண்ணற்ற பத்திரிக்கைகளில் வெளியாகும், வம்புச் செய்திகள், கொலை, விவாகரத்து போன்றவை குறித்த விவரங்கள் ஆகியவற்றைப் படிப்பதில்

தான் இத்தகையோருக்கு ஈடுபாடு அதிகம் உள்ளது.

மற்றவர்கள் நம்மைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிய விரும்புவது போலவே மற்றவர்களைக் குறித்து அனைத்து விஷயங்களையும் அறிவதில் நாம் ஆர்வம் காட்டுகிறோம். இதிலிருந்துதான், அநாகரீகமான அல்லது நுணுக்கமான போலிப்பகட்டும், அதிகாரத்துவத்தை (authority) போற்றித் துதிக்கும் மனப்பாங்கும் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு நாம் மேன்மேலும் வெளிச் சூழ்நிலைகளைச் சார்ந்தவர்களாகவும், இதயத்தில் வெறுமையானவர்களாகவும் ஆகிவிடுகிறோம். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நாம் வெளிச் சூழ்நிலைகளில், விஷயங்களில் அமிழ்ந்து விடுகிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு உணர்ச்சித் ததும்பல்களும்,

கவனச் சிதறல்களும் நம்முள் ஏற்படுகின்றன. ஆழ்ந்த தேடலுக்கும், தீர்க்கமாக அறிந்து கொள்வதற்கும் இயலாது போகின்ற, எப்பொழுதும் அமைதியற்ற மனத்திற்கு இது வழிகோலுகிறது.

வீண் பேச்சு, ஊர் வம்பு என்பது ஓயாத சலனமுள்ள ஒரு மனத்தின் வெளிப்பாடே. ஆனால் வெறுமனே அமைதியாக உள்ள நிலை “நிச்சலனமான மனம்” (சலனமில்லாத மனம்) என்று ஆகிவிடாது. நிச்சலன நிலை என்பது வெளி விஷயங்களை ஒதுக்குவதாலோ, மறுப்பதினாலோ வருவதல்ல. நிதர்சனமான நமது மன நிலையை ஆழ்ந்து புரிந்து கொள்வதனால் மட்டுமே “நிச்சலன நிலை” வந்தமைகிறது. நிதர்சனமான நமது உண்மை நிலையை புரிந்து கொள்ள ஜீவனுள்ள விழிப்புணர்வு தேவை—ஏனெனில் நிதர்சனமான நமது உண்மை நிலை மாறாத நிலை ஒன்றல்ல.

நம்மில் பெரும்பாலானோர், கவலைப்படவில்லையென்றால் உயிர் வாழும் நிலையே இல்லை என்பதாக உணர்கிறோம். நம் வாழ்வின் அடையாளமே பல பிரச்சனைகளுடன் போராடுவது தான் என்பது மிக அதிகமானோரது எண்ணம். பிரச்சனைகளற்ற வாழ்வை நாம் கற்பனை கூட செய்து பார்க்க இயல்வதில்லை. இது தவிர, எந்த அளவு பிரச்சனைகளில் ஆழ்ந்து இருக்கிறோமோ, அந்த அளவு நாம் விழிப்புடன், ஜீவனுடன் இருப்பதாக வேறு எண்ணிக் கொள்கிறோம். எண்ணத்தால் உருவாக்கப்பட்ட, பிரச்சனைகள் குறித்த தொடர்ந்த மன அழுத்தமானது மனத்தை சிதைத்து சோர்வடையச் செய்து உணர்ச்சியற்றதாயும் களைப்படைந்ததாகவும் ஆக்கி விடுகிறது.

இடைவிடாது நாம் பிரச்சனைகளிலேயே ஆழ்ந்திருக்கும் இந்நிலை ஏன்? கவலைகள் பிரச்சனைகளைத்

தீர்த்து விடுமா? அல்லது பிரச்சனைக்கான விடை, மனம் அமைதியாக இருக்கும் போது உதிக்குமா? ஆயினும், பெரும்பாலானவர்களுக்கு அமைதியான மனம் என்பது மிகவும் அச்சட்டக்கூடிய ஒன்றாயிருக்கிறது. அவர்கள் அமைதியாக இருப்பதற்கே பயப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குள் எதைக் கண்டுபிடிப்பார்களோ அது கடவுளுக்கே வெளிச்சம்; ஆகவே, கவலை என்பது அவர்களது உண்மை மன நிலையைப் பார்ப்பதிலிருந்து தடுக்கும் தடுப்புச் சுவராக அவர்களுக்கு உள்ளது, தப்பிக்கும் செயலாக விளங்குகிறது. அவர்களது நிதர்சனமான உண்மை மன நிலையை அறிய அஞ்சும் மனம் எப்போதும் தற்காப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே உள்ளது; அமைதியற்ற ஓயாத சலன நிலை என்பது அதன் தற்காப்பு ஆகும்.

களைப்பை ஏற்படுத்தும் அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டம், ஊன்றிப்

வாழ்க்கை வர்ணனைகள்...

(தொடர்ச்சி)

எழுத தொடங்கச் சொல்லி ஊக்கு வித்தார். கிருஷ்ணர்த்தி அவருடைய யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டு சில சிறிய தொகுப்புகளை எழுதினார். அவர் அதை ஹக்ஸ்லியிடம் காண்பித்த போது, ஹக்ஸ்லி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, ‘இது போன்ற புதுமையான தொகுப்புக்களைப் பார்த்ததில்லை’ என்று புகழ்ந்தார். இதுவே என்று பாகங்களைக் கொண்ட “வாழ்க்கை பற்றிய வர்ணனைகள்” (*Commentaries on Living*) என்ற நூல்கள் வெளிவரக் காரணமாயிருந்தது. அவர் எழுதிய ஒவ்வொரு தொகுப்பும் ரசிக்கத்தக்க தான, இயற்கை பற்றிய நுணுக்கமான வர்ணனையுடன் தொடங்குகின்றது. அந்த வர்ணனை மனித மனத்தைச் சாந்தப்படுத்தி, பின்னால் வரும் அவரது கருத்தாழமிக்க போதனைகளை மனம் பெற ஏதுவாக அமைகிறது. பின்பு தனது பிரச்சனைகளுடன் அல்லது பதிலுக்காக அலையும் கேள்விகளுடன் தன்னை நாடி வரும் ஆண் அல்லது பெண் பற்றிய விவரமான வர்ணனை தொடர்கிறது. இந்த வர்ணனை தனது சொந்தக் கருத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக இல்லாமல் தன்னிடம் வருவோரின் உண்மை நிலையை பிரதிபலிப்பதாக இருக்கிறது. இதன் பின்பு தன்னை நாடி வந்தவருடன் அவர் நடத்திய உரையாடல் வெளிப்

படுகிறது. கிருஷ்ணர்த்தி தன்னை எல்லாம் தெரிந்தவர் என்ற அதிகாரத் தொனியில் இந்த உரையாடல்களில் பங்கு கொள்ளவில்லை. மாறாக, மனிதப் பிரச்சனைகளை தன்னுடைய கருத்துக் கோப்பில் பார்க்காமல், துக்கத்திலிருந்து விடுபட தன்னை நாடி வந்த ஆண் அல்லது பெண்ணின் கருத்துக்கோப்பில் பார்ப்பவராக, அவர்கள் குமுறலுடன் கூறுவதை தயை நிறைந்து கவனித்துக் கேட்பவராக இருந்தார். அவர்களுடைய பிரச்சனைகளுக்கு கிருஷ்ணர்த்தி உடனடி பதில்கள் அளிப்பதில்லை. ஆனால் பிரச்சனைகளை உருவாக்கி விட்ட அவர்களது மனச் சிக்கல்களிலிருந்து அவர்களை விடுபட வைக்க உதவுகிறார். இவ்வாறு செய்து, ஆத்ம ஞானம் என்ற நீண்ட பயணத்தில் அவர்களை நடத்திச் செல்கிறார்.

“வாழ்க்கை பற்றிய வர்ணனைகள்” என்ற நூல்களில் அடங்கிய தொகுப்புகள் வறண்ட தத்துவப் பிரசங்கங்கள் அல்ல. அவை அபரிமிதமான இலக்கியத் தனித்தன்மையும், செவிக்கு இனிமையான கவிநயமாக உரைநடை அழகும் கொண்டுள்ளன. உணர்ச்சி வசப்பட வைக்காமல், மனித இதயத்தை நெருடவைக்கும் உரையாடல்கள் இவை. கருணை பொழிந்தாலும், *நிதர்சனமாக உண்மையை* விட்டுக் கொடுக்காத அவரது போக்கு, அவரது நிலை—அவர் கூறியவற்றைக் கேட்போருக்கு கசப்பாக இருந்திருக்கும் தான். ஆனால் திறந்த மனதோடு அவர் கூறியவற்றை அவர்கள்

உற்று நோக்கியிருந்தால், ஓர் அபரிமிதமான மனத்தெளிவு ஏற்பட்டிருக்கும். பேராசை, தியானம், கடவுள் என்று பல விஷயங்கள் இந்த உரையாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்தியர்கள், வெளிநாட்டினர், இந்துக்கள், கிறித்துவர்கள், முஸ்லீம்கள், மாணவர்கள், அலுவலகம் செல்வோர், தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வோர், அரசியல்வாதிகள், கலைஞர்கள், இல்லத்தரசிகள், நோய்வாய்ப்பட்ட அல்லது இறக்கும் தருவாயில் உள்ளோர், கணவனை, குழந்தையை இழந்த பெண்மணிகள், கம்யூனிஸ்டுகள், மதத்தலைவர்கள், சாதுக்கள் என்று மனித இனத்தின் பலதரப்பட்ட மக்கள் அவரை நாடிச் சென்றனர். இந்தத் தொகுப்புக்களைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ள முந்திய தத்துவ அறிவோ அல்லது மனோதத்துவ அறிவோ அவசியமில்லை. அவற்றை வரிசைக் கிரமமாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயமும் இல்லை. எந்தப் பகுதியையும் நாம் படிக்க ஆரம்பிக்கும் போது, விவரிக்கப்படுவது நமது சொந்த பிரச்சனையாகவும் இருப்பதை நாம் அறியலாம். ஆத்ம ஞானத்தில் தீவிர ஆர்வம் உள்ளோர், தனது அன்றாட வாழ்க்கையை, மனித வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை அவர்கள் தேடுவதை, பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இந்த வர்ணனைகள் அமைந்திருப்பதை அறிவர்.

— ஆசிரியர்

போன பழக்கங்கள், சூழ்நிலைகளின் பாதிப்பு இவை காரணமாக நமது மனிதன் உணர்ச்சியுள்ள மேல்மட்ட அடுக்குகள் அமைதி குலைந்து சலன மடைந்து காணப்படுகின்றன. நவீன காலத்திய வாழ்க்கை முறை, மேலோட்ட மான செய்கைகளையும் கவனச் சிதறல் களையுமே மேலும் ஊக்குவிக்கிறது. இது இன்னொரு விதமான சுய தற்காப்புச் செயலாகும். தற்காப்பு என்பதே நமது உண்மை மன நிலையைப் பார்க்காமல் அதை எதிர்க்கும் தன்மையாகும். இத்தன்மை யானது நாம் ஆழமாக எந்த விஷயத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல் தடுத்து விடுகிறது.

வீண்பேச்சைப் போன்றே, கவலையில் தீவிர ஆர்வத்தின் சாயல் இருப்பது போல் தோன்றினாலும்—சற்றே நாம் கவனத்துடன் உற்று நோக்கினோமானால் கவலை என்பது வெறும் பொருட்களைப் பற்றிய, கவர்ச்சியினால் மட்டுமே ஏற்படுகிறதே தவிர தீவிர ஆர்வத்தினால் அல்ல என்பதைக் காண முடியும். பொருட்களைப் பற்றிய கவர்ச்சி என்பது மாறிக் கொண்டே இருப்பது. ஆகவே தான் கவலை மற்றும் வீண்பேச்சின் தன்மைகள், விதங்கள் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன — மாற்றம் என்பது மேலெழுந்தவாரியாக மாறிக் கொண்டே இருக்கும் ஒரே ஒரு நிலையின் தொடர்ச்சியேயாகும். மனத்தின் ஓயாத சலனநிலை புரிந்து கொள்ளப்பட்டால் மட்டுமே கவலையும், வீண்பேச்சு, ஊர்வம்பு முடிவிற்கு வரமுடியும். இதுவன்றி கட்டுப்படுத்தலாலோ, ஒழுக்கச் செயல்பாடுகளாலோ இந்த சலனமிலா நிலையை ஏற்படுத்த முடியாது. மாறாக, மனம் மந்தமடைந்து உணர்வுகள் அற்றதாயும் குறுகியதாகவும் மட்டுமே ஆகிவிடும். வெறும் மேலெழுந்தவாரியான ஆர்வம் ஆத்ம ஞானத்திற்கும், விஷயத்தை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்வதற்கும் வழி வகுக்காது. 'தன்னை அறிந்து' கொள்வதான ஆத்ம ஞானத்தின் லமே அது முடியும். வருத்தத்தில் தோய்ந்து இருப்பவர் தீவிர ஆர்வமுள்ளவராக இருக்க முடியாது. மேலெழுந்தவாரியான ஆர்வமும் அதன் யுகங்களும் ஆத்ம ஞானம் ஏற்படுவதைத் தடுக்கும் முட்டுக் கட்டைகளாகும். மேலெழுந்த வாரியான ஆர்வத்தைப் போன்றே—நமது கற்பனைகளும் யுகங்களும் அமைதியின்மையின் அடையாளங்களாகும். ஓயாத சலனமுள்ள மனம்—அது எத்தகைய தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருப்பினும்—ஆனந்தமான வாழ்வையும், ஆழமாக விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மையையும் சிதைத்து விடுகிறது.

(Commentaries of Living First Series, Chapter 3)

மனிதனின் தேடல்

உலகப் பொருட்கள் அளிக்கும் சுகங்களுக்கும் அப்பால், தனக்கும் அப்பால் தொன்றுதொட்டு எதையோ மனிதன் தேடி வந்துள்ளான். தேடி வந்தவற்றிற்கு உண்மை, கடவுள், காலத்தைக் கடந்தது, எந்த சூழ்நிலைகளிலும் அமைதி கலைக்க முடியாதது, எண்ணங்களுக்கு அடங்காதது, மனிதனின் எண்ணத்தினால் களங்கப் படுத்தப்படாதது, எனப்பல பெயர்கள் வழங்கியுள்ளன.

இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு ஏதாவது அர்த்தம் உண்டா, வாழ்வு என்பதுதான் என்ன என்பன போன்ற கேள்விகளை மனிதன் கேட்டு வந்திருக்கிறான். வாழ்க்கையில் பெரும் குழப்பம், வன்முறைகள், எதிர்ப்புகள், சண்டைகள், மதங்களினால் முடிவில்லாத பிளவுகள், கருத்துகள், தேசிய உணர்வுகள் முதலியவற்றைக் காண்கின்றான். இதனால் மிகவும் விரக்தியடைந்து “என்ன செய்வது? வாழ்க்கை என்பது என்ன?” என்று கேட்கிறான்.

ஒரு நாமமும் ஓர் உருவமும் இல்லாத ஆனாலும் ஆயிரம் நாமங்களும், ஆயிரம் உருவங்களும்

கொண்ட அதைத் தேடி கிடைக்காமல் நம்பிக்கையை மட்டும் வளர்த்துக் கொண்டுள்ளான். காப்பவரில் நம்பிக்கை அல்லது ஒரு குறிக்கோளில் நம்பிக்கை என நம்புகிறான். இந்த நம்பிக்கைகள் வன்முறைகளை வளரச் செய்கின்றன.

உயிரோட்டமுள்ள உண்மையை உணர்வதற்கு யாரையும் நம்பிப் பலனில்லை. இங்கு ஆசான், அதிகாரி, வழிகாட்டுவோன் என்று யாருமில்லை.

கடவுள் அல்லது உண்மை என ஒன்று உள்ளதா இல்லையா என்ற கேள்விக்கு புத்தகங்களும், பாதிரி மார்களும், தத்துவஞானிகளும், இரட்சகர்களும் என்றென்றும் பதில் கூற இயலாது. உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் பதில் அளிக்க முடியாது. ஆகையினால் நீங்கள்தான் உங்களையே அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தன்னையே அறிந்துகொள்ளாத தால் தான் பக்குவமின்மை உள்ளது. தன்னை அறிதலில்தான் ஞானம் மலர்கிறது. (அறிந்ததின்னும் விடுதலை – ஒரு பகுதி)

இச்சிற்றிதழ் பிப்ரவரி, ஜூன், அக்டோபர் மாதங்களில் இலவசமாக வெளியிடப்படும்.

BOOK POST

If you do not read Tamil, kindly pass this Newsletter on to your friends.

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA

Vasanta Vihar, 64 Greenways Road, Chennai - 600 028.

Tel: 4937803 / 4937596.

E-mail: kfihq@md2.vsnl.net.in Website - <http://www.kfionline.org>